

mona kasten

věřit znovu

román

věřit znovu

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kellnerová, 2019

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-688-7 (pdf)

mona kasten

věřit znovu

román

*Pro mé souputnice:
Bianku, Caro, Kim, Lauru, Nadine,
Rebeccu a Yvo*

VĚŘIT ZNOVU – SEZNAM PÍSNÍ

BANKS

Weaker Girl

RUELLE

War Of Hearts

RUDIMENTAL (host Ed Sheeran)

Lay It All On Me

ARIANA GRANDE

Into You

ARIANA GRANDE (host Li Wayne)

Let Me Love You

ONE DIRECTION

What A Feeling

ONE DIRECTION

Never Enough

RALEIGH RITCHIE

Bloodsport

JUSTIN BIEBER (host Big Sean)

No Pressure

BEN HOWARD

Only Love

BEN HOWARD
Rivers In Your Mouth

JACK GARRATT
Remnants

JAMES MORRISON
In The Shadow Of A Dream

AQUALUNG (host Kina Grannis)
To The Wonder

MAGGIE ECKFORD
Everything Is Lost

ZAYN
dRuNk

ROBIN SCHULZ & J.U.D.G.E.
Show Me Love

NICK JONAS (host Tove Lo)
Close

CHARLIE PUTH (host Selena Gomez)
We Don't Talk Anymore

SYML
Where's My Love

1. kapitola

To byl nápad za všechny prachy, chtít psát v kavárně.

Naprosté fiasko.

Zírala jsem na chlápka, co stál přede mnou a díval se na mě, jako by očekával odpověď na to, co mi právě řekl. Neměla jsem tušení, proč předpokládá, že jsem mu rozuměla. Možná věřil, že ovládám podivuhodné nadání odečítat ze rtů? Sluchátka na mých uších byla velká asi jako pizza a vážila snad čtyři a půl kila. Investovala jsem trochu peněz navíc právě proto, aby ke mně nepronikl opravdu žádný hluk, když jsem se potřebovala při práci soustředit.

Přesně kvůli tomu jsem vlastně psaní na veřejných místech nenáviděla. Jednak proto, že hluk se dal snést jen se zvukotěsnými sluchátky, a jednak proto, že mě neustále oslovovali jacísi lidé nebo do mne strkali. To první byl právě tenhle případ.

Ten chlap byl hezký, to nepochybně. Měl narezlé vlasy a pěkné hnědé oči. V džínách, přiléhavém tričku, které mu

obepínalo ramena, na něj byl opravdu pěkný pohled. Přesto se mě zmocnil docela nepříjemný pocit.

Pozvolna jsem nadzvedla talíř svých přerostlých sluchátek na pravém uchu.

„Co prosím?“ zeptala jsem se a naklonila hlavu na stranu, abych tomu chlápku lépe rozuměla. V levém uchu mi pořád ještě naplno zněla *Halsey*.

Chlápek na mě shlížel zpod zpola spuštěných víček. „Býváš tady v pátek často,“ prohlásil a ukázal na mě bradou. „Párkrát už jsem si tě všiml.“

Byla to pravda, i když to v žádném případě nebylo dobrovolné rozhodnutí. Být to na mně, trávila bych páteční odpoledne ve svém pokoji na koleji Woodshillské univerzity. Ale bohužel jsem svůj pokoj sdílela s nymfomankou.

„Ano. Mají tu dobrou kávu,“ zamumlala jsem. Způsob, jakým se na mě ten chlap díval, mi byl nepříjemný. Jako by si ode mne něco sliboval a možnost, že by to nemusel získat, ani nebral v potaz.

Nyní naklonil hlavu i on. Úsměv se rozšířil. „Žádnou kávu nepiješ. Většinou si objednáváš horkou čokoládu. Ale brzo zase bude tepleji. Jsem vážně zvědavý, co si zvolíš pak.“

Orosily se mi ruce a ztěžka jsem polkla. Začínal mě děsit. Přece jen jsem nebyla jednou z těch, kdo se bijí o místo u velkého okna vpředu, nýbrž jsem v kavárně Patriot většinou sedávala v horním patře, úplně vzadu v koutě zády do místnosti. Tohle místečko s titěrným kulatým stolem a ošoupanými židlemi pro mne bylo jako malá skrýš. Nikdy bych si nepomyslela, že by mě tu někdo mohl pozorovat.

Bylo to děsivé.

Sleduje mě už delší dobu? Panebože, viděl snad, na čem pracuji?

„Rád bych na to přišel,“ pokračoval ten chlápek, hlas měl o oktávu hlubší.

Vážně. Pokoušel se ze mne vyloudit číslo hlubokým hlasem a smyslným pohledem. Na jinou dívku by to možná zapůsobilo. Ale já se společnosti mužského pohlaví už víc než rok vyhýbala jako moru.

„Vážím si té nabídky,“ začala jsem a odhrnula si ofinu. Byla právě v té otravné fázi, kdy mě rudé pramínky píchaly do očí jako malé špičaté bodáky. „Ale nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Ale nepovídej,“ opáčil okamžitě a přitáhl si do mého kouta volnou židli od sousedního stolu. Posadil se na ni obráceně a opřel se rukama o opěrku. „Jsem dobrý posluchač.“

Jak jen přišel na to, že s ním chci mluvit? Pohled mi na chvíličku zalétl k laptopu. Dala jsem si velice pozor, abych použila menší písmo, a obrazovka byla nastavená na nízký jas. Přesto mě svrběly prsty, abych ho prostě zaklapla. To, co tam stálo, nebylo určeno cizím očím – alespoň teď ještě ne.

Prudkým pohybem do mě Grover pronikl a já hlasitě zasténala. Zvířecí zvuk, který přitom vydal on, mě málem hned dovedl k vrcholu.

Ne, ze všech nejmíň to bylo určeno očím tohoto děsivého cizince.

„Jaký obor?“ optal se chlápek a ukázal na můj počítač.

Jakoby nahodilým pohybem jsem obrazovku zaklapla, hned nato jsem si postrčila bezdrátová sluchátka do týlu a oběma rukama jsem zpod nich opatrně vytahala vlasy. Potom jsem ze

země popadla brašnu, abych do ní vrátila Watsona – tak jsem ten obrovský laptop pokřtila, když jsem si ho před téměř třemi lety koupila. Se svými asi tak sto palci byl obrovský a úměrně tomu také dost vážil.

Chlápek se jemně dotkl mé paže. „Hej, všechno v pohodě. Nechtěl jsem tě vyhnat, už mizím,“ pronesl teď téměř ostýchavým tónem. „Jen jsi vypadala tak osamocená, a tak jsem si myslěl...“ Nemotorně pokrčil rameny.

Fajn, teď už nebyl tak úplně děsivý.

„Jsi opravdu milý...“ Horečně jsem přemýšlela, jestli už mi prozradil své jméno.

„Cooper,“ pomohl mi.

„Coopere,“ zopakovala jsem s úsměvem. „Opravdu, vypadáš jako milý chlapík, ale musím teď jít. Mám ještě nějakou práci a nemůžu se tady na ni soustředit.“ Vyprostila jsem paži z jeho sevření a uložila napájecí kabel do přední kapsy brašny.

„Mohli bychom si to někdy zopakovat. Až nebudeš mít tolik práce,“ navrhl Cooper.

Potlačila jsem povzdech a zvedla se. „Nemám... zájem. Je mi líto.“

Cooper vstal rovněž. Pomalu klouzal pohledem po mém těle nahoru a dolů. „Takhle jsem tě tedy neodhadoval.“

Zmateně jsem zamrkala. „Co prosím?“

„Myslím jen, že vypadáš jako někdo, kdo by proti troše zábavy nic nenamítal.“ Náhle už neměl pohled přátelský, nýbrž dosti opovržlivý. „Ale ty jsi nejspíš totálně pruderní. Škoda.“

Během několika vteřin spadly Cooperovy plusové body, které předtím nasbíral, pořádně do minusu.

„Beru všechno zpět, Coopere. Vůbec nejsi milý kluk,“ vyhrkla jsem a zakroutila hlavou, jak jsem sbírala zbývající věci. Na závěr jsem si přes rameno hodila těžkou brašnu.

„Nebo jsi snad lesba? To jsi taky přece mohla říct hned!“

Ten chlap byl neuvěřitelný. „Ne že by tu moje sexuální orientace hrála nějakou roli, ale jen proto, že si nechci vyjít s tebou, ještě zdaleka neznamená, že nejsem na chlapy,“ zasycela jsem a protlačila se kolem něj. „Nebo že jsem prudérní, jen protože ti nenaletím na ten tvůj trik s hlubokým hlasem a už-nějakou-dobu-tě-sleduji.“

Rychleji, než by to s tou těžkou brašnou mělo být možné, jsem seběhla ze schodů a vyřítila se ven.

Zhluboka jsem nasála svěží únorový vzduch. Pořád ještě bylo dost chladno a při vydechování mi z úst vycházely malé obláčky. Vyhrabala jsem z kapsy bundy pletenou, vlněnou khaki čepici a natáhla si ji na hlavu, aby mi chránila uši před řezavým větrem Woodshillu. Když jsem si přes pŕlku tváře ovinula i šálu, probrala jsem v duchu své možnosti.

Na kolej jsem se ještě vrátit nemohla. Moje spolubydlící Sawyer měla zase jednu pánskou návštěvu a já byla až příliš často svědkem jejích sexuálních aktivit. To ona byla jedním z důvodů, proč jsem investovala do drahých sluchátek. Protože se mi riziko, že opět natrefím na polonahého chlapa s hlavou zrovna zabořenou mezi jejíma nohama, zdálo příliš velké, domů jsem se neodvažovala.

Patriot odted' coby místo pro psaní odpadá. Dokud tam bude tenhle hnusák, nedostanou mě zpátky ani párem volů.

Jednou možností by byla univerzitní knihovna. Dnes budou zavírat až v deset, ale pro to, na čem jsem právě pracovala,

se tak úplně nehodila. Příliš mnoho lidí, kteří se vám podívají na obrazovku, když jdou kolem.

Zabořila jsem ruce do kapes a prsty narazila na chladný kov. Mé pochmurné myšlenky se okamžitě rozjasnily. Samozřejmě!

Před necelými dvěma měsíci se moje nejlepší kamarádka Allie nastěhovala do nového bytu, který byl od kampusu vzdálen sotva čtvrt hodiny. Hned při nastěhování mi dala svůj náhradní klíč. Jednak proto, že jsem oficiální tetou jejího kocoura Spideyho a někdy ho v její nepřítomnosti musím nakrmit, jednak proto, že Allie ví o Sawyeriných čínorodých aktivitách. Nabídla mi, abych k ní přišla, až mě zase jednou vyhodí. Té nabídky jsem si zatím netroufala využít často, ale dnes mi žádná jiná možnost nezbývala.

Okamžitě jsem z kapsy vytáhla mobil a zavolala jí. Protože mi to nevzala, napsala jsem stručnou zprávu, v níž jsem svou návštěvu ohlásila.

U každého jiného člověka by mi bylo nepříjemné být odkázaná na jeho pomoc, ale s Allie tomu bylo jinak. Poznala jsem ji v předchozím semestru, hned v první den úvodních přednášek. Všimla jsem si jí jen proto, že vypadala úplně přesně stejně, jako se já cítila – jednoduše zoufale. Bez okolků jsem ji přivolala k sobě do řady a od té chvíle jsme byly nerozlučné.

Allie bydlela se svým přítelem Kadenem ve velice hezké čtvrti. Parky byly dnes ještě pokryty námrazou, ale já si byla jistá, že v nadcházejících měsících budou barvami přímo zářit. Bytový dům stál poblíž malého parčíku a už odsud jste měli dobrý výhled na Mount Wilson a okolní údolí.

Ještě před rokem bych vsadila svůj laptop, že nikdy ne-najdu hezčí místo než Portland. Tam však teď bylo všechno

svázané se vzpomínkami, které jsem chtěla z paměti navždy vykázat, zatímco tady se mi je dosud dařilo potlačovat docela dobře – a nejen to. Dokázala jsem tu už nasbírat docela dost nových zážitků.

Odemkla jsem dveře Alliina domu a vystoupala po schodech až do druhého patra. Už jsem u Allie strávila tolik času, že jsem cestu znala skoro lépe než k sobě do pokoje na koleji. Dveře od bytu se vždycky musely trochu přitáhnout a pak jste se do nich museli silně opřít, aby se daly otevřít. Hned jak jsem vstoupila do předsíně, zaslechla jsem Spideyho důvěrně známé mňoukání.

„Haló?“ zavolala jsem z chodbičky. Odložila jsem brašnu a rozepla si bundu. Pořád ještě jsem nevěděla, jestli tu vůbec někdo je. Opatrnými kroky jsem mířila do obýváku.

Ticho.

Slyšet bylo jen Spideyho tiché vrnění, jak se mi třel o nohy. Obezřetně jsem rukou klouzala po jeho zrzavě tygrovaných zádech.

Na rtech se mi okamžitě usadil blažený úsměv a já si zase nahodila na rameno Watsona, abych se uvelebila na pohovce v obýváku.

Ovšem co se stalo pak, bylo horší než sebenešťastnější scénář, jaký bych si pro tento den ještě mohla vymyslet.

Penis.

To mě jako první uhodilo do očí.

Před očima jsem měla docela veliký penis, a jen tak mimochodem, taky byl jednoznačně připravený k akci. Vytřeštila jsem oči a zírala na Kadena, který mi pohled opětoval s ústy dokořán. Vteřiny plynuly. A já se tam opravdu nechtěla

dívat – ale on byl zkrátka nahý. A moje oči si jaksi dělaly, co chtěly. Tak jsem je raději pevně zavřela.

Bože, přála jsem si, abych se mohla spontánně rozplynout ve vzduchu.

„Kadene?“ zazněl z ložnice hlas mé nejlepší kamarádky.

To mě probralo.

Chvatně jsem se obrátila, přičemž jsem přirozeně klopýtla o Spideyho, protože oči jsem pořád ještě měla zavřené, a utíkala z bytu tak rychle, jak jen jsem mohla. Kaden za mnou ještě cosi volal, ale já se snažila zmizet. Mé kroky se odrážely na schodišti, podpatky kotníkových bot třeskaly o žulu, a náhle jsem plnou parou do někoho vrazila.

Po tom nárazu jsem se začala kácet a obličejem mi prolétla prudká bolest. Potácela jsem se nazad a bezcílně šmátrala ve vzduchu, abych našla oporu. Tady! Podařilo se mi chytit toho chlapa. Ovšem místo aby mě podržel, jen vyhekl a zavrával právě tak silně jako já. Rozhodl se strhnout mě s sebou, místo aby spadl on na mě. Jak milé, pomyslela jsem si.

Zatímco jsem se snažila narovnat, v duchu jsem v kalendáři proškrtnula tento den tlustým, červeným křížem.

Auvajs. Pravděpodobně jsem měla zlomený nos. Nos, koleno a možná i několik žeber.

„Sice si už docela dlouho přeju, aby ses na mě vrhla, ale takhle doslovně jsem to nikdy nemyslel,“ zaznělo pode mnou a já zatajila dech.

Den získal hned dva červené křížky. K tomu velký tučný puntík a smajlíka. Nejlépe tu malou opičku, co si zakrývá oči.

Jednou rukou jsem si z čela smetla zrzavé, zcuchané pramínky, abych zase viděla.

Pohled mi opětovaly zářící temně modré oči.

Ty pobavené jiskřičky mi byly víc než dobře známé. Stejně tak onen sametově hebký hlas, cukající koutky úst a také černé vlasy, které si většinou dělaly, co chtěly.

Spencer.

Naběhla jsem přímo do své nejlepší a zároveň nejhorší noční můry. Jediný muž, jenž mě od mého rozchodu dokázal občas přimět zpochybňovat celibát, který jsem si sama uložila.

„Myslím, že mám zlomený nos,“ zaúpěla jsem a sfoukla si ofinu z oka. Dokonce i z tohoto malého závanu se mi hřbet nosu roztepal bolestí.

Od boků se mi k obličejí zvedla ruka a opatrně mi osahala řečenou část těla. Začalo mě šimrat na kůži, dokonce i přes to bolestivé tepání.

„Nic zlomeného.“

Jistota v jeho slovech mě zarazila. „Jak to víš?“ optala jsem se se zájmem.

Jeho druhá ruka se mi opět položila na boky, jako by přesně tam patřila. Důvěrně. Sebejistě. A já prostě nedokázala vstát.

„Já už si nos jednou zlomil,“ vysvětloval Spencer a stočil hlavu stranou, abych se na jeho tvář mohla podívat z profilu. „Vidíš?“

Skutečně. Nahoře na hřbetu nosu byla znát úplně lehounká nerovnost. Moje oči si opět začaly dělat, co chtěly, a přejížděly po jeho ostré lícni kosti k ústům a zase zpátky nahoru. Cosi se mi zachvělo v prsou a já se konečně probrala ze své strnulosti.

Opatrně jsem se odrazila od země a vstala. „Promiň. Nechtěla jsem tě převálcovat.“

I on vstal, v koutcích úst pořád ještě ten skoroúsměv. Když už konečně stál, zalomil předloktí před břichem a lehce se mi uklonil.

„Bylo mi ctí, Dawn.“ Zase se narovnal a shora na mě shlédl.

Spencer byl vysoký – mnohem vyšší než já, což s mými neduživými sto padesáti osmi centimetry nebylo nijak velké umění.

„Až zase někdy budeš potřebovat nějakou živou zeď, ozvi se. Moje číslo máš.“ Teď se uculoval a ukazoval řadu rovných, souměrných zubů.

V těle se mi opět cosi zachvělo, tentokrát zrádné třepotání v břiše.

K čertu se Spencerem Cosgrovem.

Když jsem ho viděla poprvé, prolétlo mi hlavou jediné slovo: sakra.

Protože jsem ho považovala za Kadena, který tenkrát s Allie nezacházel nijak zvlášť přátelsky, pořádně jsem na něj vyjela. Po tváři se mu rozlil křivý úsměv, a pak to najednou byla dvě slova, která mi prolétla hlavou: zatraceně sakra!

Allie to nedorozumění kvapně vysvětlila. Přitom bych se na něj byla ráda vztekala ještě o něco déle. Poskytlo by mi to úžasnou záminku k ignorování očividného faktu. Totiž že je Spencer sexy.

Byl sexy víc, než bylo pro jeho okolí zdravé. Já si *nechtěla* myslet, že je úžasně přitažlivý, ale byla to skutečnost, kterou jsem nemohla popřít. Ať jsem se o to snažila sebevíc.

„Dawn?“ ujišťoval se Spencer a lehce svrástil čelo. „Jsi v pořádku? Nenatloukla sis snad hlavu o má ocelová prsa příliš, že ne?“

Bylo jasné, že vtipkuje, tak jako o všem, co mu přišlo do cesty. Spencer nebyl nijak zvlášť mohutný. To mu ovšem na přitažlivosti neubíralo – spíš naopak. Měl štíhlé, šlachovité tělo běžce a dokonalou postavu. Ne příliš silnou, ne příliš štíhlou. Zkrátka tak akorát. Prostě... argh.

„Jsem šťastná, že to bylo tvé silné tělo, do čeho jsem naběhla, a ne zeď,“ odpověděla jsem trochu moc bezdeše a pozoruhledla se po Watsonovi.

Při našem pádu musel dopadnout tvrdě. Polstrování brašny snad zabránilo tomu nejhoršímu. Neměla jsem dost peněz na nový laptop.

„Byla jsi u Allie?“ vyptával se Spencer dál a v mém zorném poli se vynořila jeho paže. Zvedl Watsona a druhou rukou smetl z černé brašny nějakou špínu.

Jeho dotaz mi oživil paměť. Zazírala jsem na něj s očima dokořán.

„Tam nahoru nemůžeš!“ Prudce jsem kroutila hlavou. Vlasy mi vířily kolem tváře, jeden pramínek mi zůstal přilepený mezi rty. Rychle jsem ho vyplivla.

Spencer opětovně nakrčil čelo. „Domluvili jsme se s Kadenem na jednom projektu.“

Chtěla jsem mu říct, že jsou oba zaneprázdnění, nebo to jaksi nevinně opsat nějak jinak, ale místo toho ze mě vyletělo jen jediné slovo. „Penis.“

Zmateně zamrkal. „Cože?“

A já, jako bych byla zaseklá deska, dostala jsem ze sebe zase jen totéž slovo, tentokrát dokonce o něco hlasitěji: „Penis!“

Ta situace mi připomněla hru, v níž vyhrává ten, kdo slovo „penis“ zvolal na veřejnosti nejhlasitěji.

„Rád ti Cosgrovea juniora ukážu, ale k tomu by se lépe hodilo trochu soukromí, nemyslíš?“ Opětoval mi pohled a pak lhostejně pokrčil rameny. „Ale dobře, když chceš, tak teda tady. Dřív nebo později by k tomu beztak došlo.“ Spencer si sáhl dolů a zašmátral po pásku.

Okamžitě jsem ho popadla za ruce a odtáhla mu je. „Ne tvůj penis, blbče,“ zasyčela jsem. „Kaden byl nahý, když jsem do bytu vpadla. Chci říct... ti dva na nás právě teď nemají čas.“

Spencer pevně sevřel rty. Začal se otrásat v ramenou.

„Klidně se směj,“ prohlásila jsem zavile a prudce pustila jeho ruce.

Zvrátil hlavu a hlasitě se rozesmál. Znělo to chraptivě a zněle. Jeho smích vyplnil celé schodiště a po zádech mi z něj přejelo příjemné chvění.

Trochu jsem ho za to nenáviděla.

Frustrovaně jsem si povzdechla a odložila těžký laptop na podlahu. „Dneska nemám svůj den.“

„A co potřebuješ udělat?“ zeptal se Spencer, když se jeho smích zredukoval v pokřivený úsměv.

„Mám ještě něco k dopracování a netuším, kam teď mám jít,“ odpověděla jsem.

„Pročpak se nevrátíš na kolej?“ zeptal se a pohrával si se zipem své černé bundy. Obracel ho v ruce, kousek ho rozevřel a zase zavřel.

Takové to bylo se Spencerem pokaždé. Nedokázal klidně postát, nejspíš ani kdyby šlo o otázku života a smrti. Na to v sobě měl nahromaděno příliš mnoho energie. Se vším, co se mu dostalo pod ruku, si pohrával. Vždycky když jsem se s Allie domluvila na učení a on byl zrovna u Kadena, doháněl

nás k šílenství, protože bez ustání bubnoval tužkami do knih nebo nedokázal nechat na pokoji tlačítko propisky.

Zpočátku jsem to ještě považovala za zvláštní. Na jednu stranu mě dráždilo, jak šíleně přitažlivý mi připadá, na druhou stranu mě vždycky znervózňovalo, že je neustále v pohybu. Ovšem čím víc času jsme spolu trávili, tím víc jsem si na jeho tiky zvykala. Teď už byl Spencer jedním z mých nejlepších přátel.

Jen kamarád. Nic víc.

„Sawyer je... zaneprázdněná. Takže jsem šla do kavárny, ale tam jsem se nějak nedokázala soustředit, především protože tam byl takový divný týpek, co mě chtěl pozvat na kafe, a pak jsem přišla sem, protože jsem myslela, že tu Allie s Kadenem nejsou,“ odpověděla jsem vyhýbavě.

Spencer škytl. „Nepovídej, Sawyer jsi taky...“

Škubla jsem hlavou vzhůru. „Ne, neviděla.“

Zablýsklo se mu v očích a já na něm zřetelně viděla, že mi nevěří ani slovo. „Můžeš jít ke mně.“

Chtěla jsem protestovat, ale potom mě napadlo, že jsem u Spencera ještě nikdy nebyla. Měli jsme společné přátele a trávili spolu hodně času, ale naše setkání se nikdy nekonala u něj. Upřímně řečeno, byla jsem trošku zvědavá, proč nás nikdy nepozve k sobě domů.

Přesto jsem s ním jít nemohla. Hluboko uvnitř se mi jaksi přičilo trávit s ním čas o samotě. Nestávalo se to často, ale když už k tomu přece jen někdy došlo, musela jsem si dávat pozor, abych na něj příliš dlouho nezírala. V přítomnosti kamarádů mi to připadalo snazší.

„Já ti nevím.“

Naklonil se těsně ke mně. „Proč ne?“ zeptal se a pohledem mi přemýšlivě přejížděl po tváři. Byl blízko, až příliš blízko.

Poskočilo mi srdce, ačkoli to dělat nemělo. S nikým. Důrazně jsem mu to zakázala. Ztracené zrádné srdce. Tak já si ho opatruji a opečovávám, aby bylo zdravé, a ono si pak udělá něco takového.

„Protože...“ Musela jsem si odkašlat, jak se ke mně dostal blízko. Mé instinkty samozřejmě reagovaly na jeho drsnou vůni a charisma, které z něj vyzařovalo. To ale nemělo vůbec nic společného se *mnou* a mými touhami. Potřebovala jsem odstup, pokud jsem chtěla zabránit, aby se mi žár z žaludeční krajiny rozšířil výše a nakonec se mi rajčatovou červení rozlil po tvářích. Mnohým dívkám tato červeň sluší. Vyhlížejí, jako by právě přišly z pěkné zimní vycházky. Mně naproti tomu naskakují fleky, které mi nejprve obsadí krk a pak se nerovnoměrně rozprostřou po obličejí. Takže opak přitažlivosti. Krom toho jsem se nechtěla červenat kvůli Spencerovi.

Jako by mi četl myšlenky, zase se narovnal a rychlým pohybem zvedl ze země mou brašnu.

„Hej!“ vykřikla jsem a vyskočila. Sáhla jsem po bundě a vklouzla do rukávů. Když jsem se obrátila, scházel už Spencer ze schodů. „Vrať mi Watsona!“

Na další podestě se zarazil a vzhlédl ke mně. „Watsona? Jako John Watson?“

Přikývla jsem a za chůze si omotávala šál kolem krku, zatímco Spencer mě počastoval zamručením z hloubi prsou.

„Kdybys věděla, jak rád bych tě teď hned pozval na rande.“

Povzdechla jsem si. Takhle to teď chodilo už přes půl roku. Skoro denně mě zval na rande – a pokaždé jsem odmítla.

Nerandila jsem. *Nechtěla* jsem randit. A bylo úplně jedno, čeho si žádalo mé tělo – už nikdy k sobě žádného chlapa nepustím.

„Víš, jak zní moje odpověď,“ řekla jsem a zastavila se jeden schod nad ním. Nyní jsme měli oči ve stejné výšce.

Jediné, co jsem viděla, byla modř. Modř a ten úšklebek.

„Ale přesto se mnou půjdeš, ne?“

„Copak mi dáváš na výběr?“ opáčila jsem.

V příštím okamžiku se divoce otočil a seskočil ze zbývajících schodů, Watsona sevřeného v podpaží jako rukojmí.

Tak to tedy byla jeho odpověď.

2. kapitola

Spencer jezdil rezavě červeným hatchbackem Volvo, jehož barva se tloukla s mými vlasy. Za jízdy bubnoval prsty do volantu, ačkoli rádio bylo vypnuté a my si povídali o neožehavých tématech. Vysoká škola, jaké filmy jsme naposledy viděli, nadcházející večírek v domě jednoho spolku, na který jsme vlastně jít nechtěli.

Spencer měl vždycky o čem vyprávět. Jako hlavní obor studoval kreativní ekonomii a vedlejší obor si už dvakrát změnil, protože nedokázal zakotvit a zajímalo ho všechno.

V tomto semestru si zapsal *Sexualitu, genderová a queer studia* a já se ho na ten předmět vyptávala, protože tehdy jsem ho také měla docela vysoko na seznamu. Pak mě však přijali na angličtinu s těžištěm v kreativním psaní – studium mých snů.

Jak jsme se tak bavili, vytratily se i mé rozpaky, že s ním jedu domů. Pokud totiž právě nepronášel lechtivé poznámky,

byl to dobrý kamarád, v jehož společnosti jsem se teď už cítila uvolněně.

Netrvalo dlouho a dojeli jsme do hezké obytné čtvrti, která – stejně jako vlastně všechno ve Woodshillu – ležela blízko centra.

Spencer zajel autem na jedno z volných míst u krajnice. Vystoupila jsem a prohlédla si okolí důkladněji. Tady to bylo dokonce ještě o trochu hezčí než u Allie a Kadena. Ulici tvořilo množství řadových domků, postavených spořádaně vedle sebe, které byly obklopeny zelenými trávníky a udržovanými předzahrádkami.

„No nazdar,“ zamumlala jsem.

Domky se svými točitými arkýři a štítovými okny vypadaly, jako by vyskočily z filmového plátna. Muselo jít o novou zástavbu, tak neopotřebovaně a čerstvě to všechno vypadalo a také vonělo. Přece však byla oblast přizpůsobena stylu ostatních obytných domů ve Woodshillu. Jen drobet novější, špetku hezčí. Překvapeně jsem se na Spencera podívala, ten se však mému pohledu vyhnul a vydal se ke vchodu. Následovala jsem ho a přitom jsem pozorovala stromy a rovnoměrně vysázené květiny, které již navzdory chladu rozkvétaly.

Spencer šel přímo k úzké, keři lemované cestě, která vedla k temně zeleným domovním dveřím s tabulkami z mléčného skla. Jeho ramena vypadala křečovitě stažená, když strkal klíč do zámku a opřel se do dveří. Ustoupil stranou, abych mohla vejít.

„Tady ale nikoho nahého nepotkáme, že?“ optala jsem se, když jsem nejistým krokem vešla do domu. Od chvíle, kdy jsme do ulice zabočili, zdál se být Spencer potichu. Příliš potichu,

příliš klidný. Vůbec už sebou netrhal. Jediné, co normálního Spencera stále připomínalo, bylo, že pořád ještě pevně svíral Watsona.

„Ne, bydlím sám,“ pronesl s úsměvem, který nepůsobil tak docela opravdově. „A já nahý pobíhám, jen když mám náladu.“ Dvojsmyslně povytáhl obočí a já si v duchu oddechla. Tohle už spíš znělo jako Spencer.

Vzal mi bundu a pověsil ji do šatny, než mě chodbou dovedl do obývacího pokoje.

No páni.

Místnost tvořily šedé stěny, temné palubovky a nábytek krémových tónů. Obrovská rohová pohovka se vzorovanými polštáři oddělovala obývací pokoj od otevřené jídelny, v níž stál veliký, nahrubo otesaný dřevěný stůl se šesti židlemi. Zabočila jsem doleva za roh a prohlédla si kuchyň. Z hrdla se mi vydral trapný zvuk. Byla to směsice úžasu a vzrušení a...

„Jak jen jsi mohl?“ Rozčileně jsem se k němu obrátila.

S rukama zabořenýma v kapsách zůstával v jídelně.

Palcem jsem si ukázala přes rameno. „Ty víš, jak ráda vařím, a *tohle* jsi mi zatajoval?“

Ta nová vestavěná kuchyň byla snem každého nadšence do vaření a přesným opakem zaostalé kolejní kuchyňky, s níž jsem se musela spokojit. Po pravé straně stál plynový sporák, na vyleštěné pracovní ploše se skvěl stojan s noži, který vypadal úplně nepoužívaně. Nad ním visela kovová kolejnice, na níž se houpaly kovové obracečky a bohatá zásoba dalšího vybavení.

Utíkala jsem ke sporáku, prudce jsem se otočila a rukama se opřela po obou stranách své čerstvě nalezené lásky.

„Dobrý den,“ zaševalila jsem a naznačila pukrle. „Já tady bydlím.“

Spencerovi pohrával v koutcích úst malý úsměv. „Sex ve městě?“

Hrdě jsem si přitiskla ruku na hrudník. „Jsi nadaný žák, Cosgrove.“

„Jen proto, že jsme se s vámi na ten film museli podívat třikrát, Edwardsová,“ opáčil a přiloudal se za mnou do kuchyně. Pohrával si se stojanem na nože vedle mě. Vytahoval jeden nůž po druhém, chvíli si je prohlížel, přejížděl palcem po rukojeti a nakonec je zase zastrkával zpátky na místa.

Svrběly mě prsty, abych ho zarazila, ale dotknout se Spencera, to vůbec nebyl dobrý nápad. Nelíbilo se mi, jak mé tělo reaguje na to jeho.

„Smím se tě na něco zeptat, Spenci?“ pronesla jsem po chvíli.

Jenom zabručel.

„Proč jsme tady ještě nikdy nebyli? Tedy, někdy se o víkendu mačkáme dokonce i ve Scottově bytě, přitom tady je přece,“ mávla jsem rukou tak, že jsem pojala celé přízemí, „místa dost.“ Mírně řečeno. Sám obývák byl třikrát větší než náš pokoj na koleji.

Zarazil se uprostřed pohybu, než prudce zastrčil poslední nůž. Potom se zhluboka nadechl. „Ten dům patří mým rodičům.“

To vysvětlovalo... nijak zvlášť moc.

„A?“ šťourala jsem se v tom.

Skousl si spodní ret. „Mají docela dost peněz. Bydlet coby student v takovém domě, to vypadám tak trochu jako pitomec.“

„Ty si myslíš, že bychom tě měli za pitomce, protože tvoji rodiče mají peníze?“ otázala jsem se s povytaženým obočím.

Odvrátil pohled a zakroužil hlavou. „To je jedno. Ještě jsem si chtěl jít zaběhat. Jestli chceš, v lednici je džus a taky ti zdola přinesu vodu,“ prohlásil spěšně a odrazil se od pracovní plochy. „Myslím, že někde tu dokonce ještě mám sušenky Reese’s. Ty ti přece tak chutnaly, ne?“ Otevřel jednu závěsnou skříňku na protější straně a soustředěným pohledem prohledával police.

„Spenci, je naprosto v pořádku, že jsi...“

„Příště se zásobím.“ Zase dveře od skříňky zavřel a podrbal se v zátylku. „Watson leží na stole v obýváku. Myslel jsem, že pohovka třeba bude pohodlnější než židle u jídelního stolu. Chovej se jako doma.“

Pohled měl uštvanej, díval se všude, jen ne mně do očí. Potom se prudce obrátil a odšustil z kuchyně. Slyšela jsem jeho kroky na schodech, které vedly nahoru, potom bouchly dveře. Úplně popletená jsem zírala na místo, kde ještě před chvílí stál.

Ze své strnulosti jsem se probírala, až když se Spencer v běžeckém vrátil do obýváku. Dělal, jako bych tam nebyla, postavil na stůl láhev vody a na odchodu si do uší zastrčil špunty sluchátek.

Teprve když za ním zapadly vchodové dveře, odvážíla jsem se zase dýchat.

Zřejmě jsem překročila nějakou mez. Já, která vždycky trvala na dodržování jasných hranic a nenáviděla, když se mi lidé hrabali v minulosti, jsem překročila mez u jednoho ze svých nejlepších přátel.

Den blbec.

Chvilku trvalo, než jsem si zvykla na ty měkké polštáře a nové prostředí. Krom toho mi myšlenky pořád ještě kroužily kolem Spencera, ale pokoušela jsem se opět soustředit na svůj dokument. Naléhavě jsem do svého současného rukopisu potřebovala dopsat ještě několik slov, pokud jsem chtěla dodržet měsíční plán. Když jsem probudila Watsona ze spánku a sluchátka se mi zase usadila na uších, mohla jsem se vrátit ke svému příběhu.

Grover mě pevně chytil za šíji a pohledem neúhybně setrval na mé tváři, zatímco se ze mě pomalu stahoval a zase vnikal zpátky. Jeho horký dech mě pohladil po krku a já zalapala po dechu, když jsem na brdle ucítila jeho jazyk. Vzpínala jsem se mu vstříc, což z něj vyloudilo zvířecí zavrčení.

Narazila jsem zády do stěny a ztěžka vydechla, prohnula jsem se v bedrech. Z Grovera jsem šlela. Nebylo to jen proto, že on byl šéf a já jen jeho sekretářka, nýbrž především tím, jak našel klíč k mému nitru. Nikdy bych nepokládala za možné, že by se někdo odvážil do propasti, jakou mé nitro představovalo. Nikdy bych nepokládala za možné, že někdo dokáže, abych se cítila takto žádaná.

Groverův pohled se horce propaloval do mého, zanechával na mě a ve mně otisk. Nedokázala jsem se dívat jinam. S každým přírazem mě dobýval znovu, hnal mě na vysoké vlně, z níž už jsem propast vidět nemohla. Přírážel prudčeji a o chvíli později jsem v prázdné kanceláři křičela jeho jméno.

Opřela jsem se na pohovce a pozorovala své dílo. Téměř hotovo. Další novela, kterou jsem mohla brzy uveřejnit.

To, že jsem si svým největším koníčkem mohla vydělávat na živobytí, mě činilo neuvěřitelně šťastnou. Mnozí studenti se museli za žebráckou mzdu lopotit ve firmách, jiní zase dělali čišníky nebo dávali doučování jako moje nejlepší kamarádka Allie.

Já místo toho psala, a to erotické povídky.

Pravděpodobně to nebylo to první, co by si člověk tipnul, když mě viděl. Byla jsem malá a oči jsem měla obrovské a kulaté, což většinu lidí svádělo k tomu, že mě měli za nevinné jehňátko. Ne za někoho, koho baví celé dny detailně vymýšlet sexuální scény.

Vždycky jsem ráda psala. Už na střední škole jsem dala volný průchod fantazii a pilně škrábala do poznámkových sešitů. Byl to jen koníček, vedle čtení a vaření můj nejmilejší. Když pak přišel velký rozmach erotické literatury, anonymně jsem se zúčastnila jedné soutěže spisovatelů krátkých erotických povídek. Sice jsem nevyhrála, ale skončila jsem v užším výběru, který byl komunitou hodnocen. Zpětná vazba byla strhující. Nikdy předtím jsem svou práci nikomu neukázala. Ale anonymně na síti mi to připadalo snazší, protože tíha toho, že budu hodnocena, nebyla tak velká. Když jsem obdržela kupu e-mailů, v nichž mě žádali, abych psala dál, zapracovala jsem okamžitě na další krátké povídce, která pak byla dvojnásob dlouhá. Čtenáři toho fóra na mém příběhu totálně ujížděli a začali mi posílat fotky a návrhy na obsazení potenciálního filmu.

Potom už jsem prostě nedokázala přestat. Byla jsem žádostivá, trávila odpoledne u tátova počítače a psala dlouho do noci. Táta můj koníček podporoval, nosil mi jídlo a pití, když jsem se zase jednou celé hodiny nedokázala od obrazovky

odtrhnout. Nikdy jsem mu neprozradila, jaký žánr píšu – což taky bylo nejspíš dobře. Který otec by asi tak chtěl od své dcery slyšet, že vymýšlí příběhy s názvem jako *Žhavá po tobě*, jež se z velké části skládají ze sexu?

Online jsem si sice udělala jméno jako *D. Lily* – mé druhé jméno –, ve skutečném světě však mé tajemství neznal nikdo. Ani Allie. A takhle to taky klidně mohlo ještě nějakou dobu zůstat. Měla jsem své přátele ráda. Dobře jsem se ve Woodshillu zabydlela a všude jsem zapadla – to bych v žádném případě neměla měnit. Co kdyby mě potom viděli jinýma očima? Co kdyby se mi vysmáli? Utahovali by si ze mne tak, jako to dělal Nate? Co kdyby se to rozneslo a všichni by mě pak častovali už jen hloupými hláškami? Nechtěla jsem být tou dívkou, co píše sexuální příběhy, nechtěla jsem být pokládána za perverzní. Měla jsem strach z následků.

Jakmile by o tom všichni věděli, už bych si nedokázala své příběhy vychutnávat – tím jsem si byla jistá. Teď to ještě bylo magické. Mohla jsem se zcela a úplně soustředit na své protagonisty.

Tak jako právě teď. Prsty mi přímo létaly po klávesnici.

Než na pohovku vedle mne dosedl Spencer.

Vykřikla jsem a trhla sebou tak prudce, až mi sluchátka sklouzla z uší.

„Šibe ti?“ vyjela jsem na něj.

„Promiň, myslel jsem, že mě slyšíš,“ řekl Spencer a promnul si tvář.

Panenka skákavá.

Tričko se mu lepilo k hrudníku a ukazovalo svaly, které při své postavě vlastně vůbec mít neměl. Kvapně jsem zase

pohlédla vzhůru, ovšem i to se ukázalo jako chyba. Vlasy měl zvlhlé, pлавným pohybem si je odhrnul z čela. Tváře měl začervenalé, obličej pokrytý tenkou vrstvičkou potu a prsa se mu zdvihala a klesala rychleji než jindy. Chtěla jsem ten pohled na propoceného Spencera a taky jeho pach považovat za odporný, ale nesepnuly se mi nějaké synapse v mozku. Ne poté, co jsem poslední hodinu strávila psaním o nahých tělech.

„Běhalo se ti... hezky?“ zeptala jsem se a nejráději bych si hned nafackovala. Jak ubohé.

„Bylo to úžasné. Zatracená zima, ale bylo to velice pěkné.“ S uculením se předklonil, aby sáhl po vodě, kterou mi tam postavil. Odšrouboval víčko a přiložil si láhev ke rtům. „To jsi vůbec nic nepila?“

Zakroutila jsem hlavou a promnula si oči. Roztančily se mi před nimi černé tečky. Zírala jsem na obrazovku příliš dlouho. Teď jsem pohledem zabloumala ven. Spencerův dům měl dokonce malou zahradu, pokud jsem to dokázala rozpoznat správně. Slunce právě zapadalo a utápělo všechno v příjemně teplém světle.

Opět jsem se otočila k němu. „Tak nějak jsem zapomněla na čas.“

„Jdu se osprchovat. Klidně pojď se mnou, ukážu ti, o kolik hezčí je koupelna oproti kuchyni.“

Praštila jsem ho pěstí do nadloktí. „Ne, díky.“

Spencer se zvedl. Rty měl pořád ještě navlhle od vody a úsměv tak nestoudný, že by ho měli zakázat. „Jednou mě do téhle koupelny doprovodíš dobrovolně, zlato. Ty to víš, já to vím a svět v tom má už od počátku věků taky jasno.“ Vztáhl

paže nad hlavu a mně pohled automaticky padl na jeho svaly, které se napjaly.

Vyprahlo mi v krku.

Stálo mě to všechny síly, které jsem měla, abych se zase podívala na obrazovku. „Když to říkáš.“

Takhle to mezi Spencerem a mnou chodilo. Každé přátelství v sobě něco takového má, metodu, která zařídí, aby se všechno zase vrátilo do vyjetých kolejí. Jeho hlášky k tomu patřily. Mé zamítavé odpovědi toho byly také součástí. Proto jsem byla ráda, že předchozí Spencer je pryč a vrátil se mi kamarád.

„Dawn Edwardsová, jednou ti svou koupelnu ukážu.“ Zdůrazňoval svá slova tak, že bylo naprosto zřejmé, čeho je jeho koupelna synonymem. Úsměv se mu rozšířil. „Jinak taky můžeš počkat tady a ještě se spolu najíme. Pak ti budu moct ukázat, jak dobře umím obsluhovat troubu a naplnit ji pizzou.“

Okamžitě jsem se v duchu ptala, zda je to rovněž kód pro cosi nepřístojného, ale teď už jsem Spencerova znala dost dobře. Pokud šlo o pizzu, žertoval jen zřídka.

Přimhouřenýma očima jsem si prohlédla oblečení lepící se mu k tělu. „Jdi se předtím osprchovat. Nechci žádnou pizzu s potem.“

Sklonil se nade mnou a zatřásl hlavou jako mokrý pes.

Zapištěla jsem a prudce se zaštitila rukama. „Jsi nechutný, Spencere!“

Hlasitě se zasmál a odtáhl se ode mne. „Nechám dveře otevřené, kdybys přece jen ještě pocítila potřebu využít mé pozvánky.“

Když zmizel do horního patra, zírala jsem za ním. Flirtující Spencer mě sice často vyváděl z míry a mnohdy mi byl

nebezpečný, protože byl příliš sexy na to, abych byla rozumná – ale byl mi mnohem milejší než ten uzavřený Spencer, který nasazuje falešný úsměv, vyhýbá se otázkám a prostě si zmizí.

3. kapitola

Od příhody s penisem uběhly už dva dny a já o Allie neslyšela – krom jedné zprávy s opičkou, která si oběma rukama zakrývá oči, a třemi pomrkávajícími smajlíky. Netroufla jsem si odpovědět.

Několik přednášek odpadlo, a protože dávala tolik doučování a měla to časově velice napjaté, byl tomu teď už skutečně celý týden, co jsme se viděly naposledy. Věděla jsem, že to nemohu odkládat věčně, ale už jen při pomýšlení na to, že se jí budu muset podívat do očí a omluvit se, že jsem zírala na penis jejího přítele, jsem se červenala až na zádech.

Při prvním váhavém zatukání na dveře si má spolubydlící Sawyer zavázala kotníčkové boty a hodila si přes rameno batoh. Se svými blondatými dlouhými vlasy a četnými drobnými tetováním na pažích vypadala nebezpečně – a dost velkolepě.

„Tak já mizím,“ zamumlala na rozloučenou.

„Kdy se vrátíš?“ zeptala jsem se.

Sawyer se většinou vytratila, jakmile za mnou přišla Allie. Ty dvě nezačaly nijak zvlášť dobře, což mimo jiné spočívalo v tom, že Sawyer měla cosi s Kadenem, když se k němu Allie nastěhovala. To nevytvářelo nijak zvlášť dobrý základ pro kamarádství. Přičemž u mě a Sawyer se také nedalo hovořit o vroucích sympatiích.

Byla docela nepřístupná a nedůtklivá. Kdybychom se obě nesešly v jednom z nejmrňavějších pokojů na koleji, určitě by se mnou nikdy nepromluvila.

„Večer jsem zase zpátky, takže si sem netahej žádné chlapy, Dawn.“ Vklouzla do rukávů své kožené bundy. Potom si vyprostila vlasy z límce.

„Dej si pozor s tou svou ironií. Nebo jednou přijdeš a budou se tu konat největší orgie v kampusu,“ prohlásila jsem suše a sesbírala své věci.

„Tak to už se těším,“ opáčila ještě, než otevřela dveře.

Allie se zdráhavě usmála, ale já zřetelně viděla, jak nucené to gesto je. Sawyer se na ni chvilku dívala, aniž pronesla jediné slovo. Teplota v místnosti znatelně poklesla. Potom se Sawyer kolem mé nejlepší přítelkyně protáhla a odešla z koleje.

Než mohla Allie něco říct, přiskočila jsem k ní a pevně ji objala. Přitom jsem jí zabořila obličej do svetru. To nebylo nijak zvlášť těžké, protože byla vysoká asi jako modelka Victoria's Secret.

„Já se tam dívat nechtěla. Vážně ne, Allie. Ale on byl *nahý*,“ vyhrkla jsem.

Opětovala mé objetí. „To já přece vím. Kaden tvrdí, že jsi vypadala jako vyplašené kuře.“ Smála se.

Tak jsem se od ní odlepila. „A on vypadal jako srnka, co v noci nehybně zírá na světlomety auta uprostřed silnice. Srnka se ztopořeným penisem.“

Semkla rty, ale bylo vidět, že potlačuje smích. „Odhlédneme-li od penisu, tak jste tedy oba vypadali skoro stejně.“

„Myslela jsem, že tam nejste, jen proto jsem se zastavila.“

Allie si stáhla šedý kabát a odložila ho na otlučenou komodu vedle mého psacího stolu.

„Chci, aby ses stavila pokaždé, když tě zase vyhodí ven. Ta nabídka byla myšlena vážně.“

„Já vím,“ odvětila jsem a nalila jí vodu. Ukázala jsem na židli, kterou jsem pro ni připravila, a postavila před ni misky s čokoládou a chipsy.

„Myslím, že se Kaden vyděsil úplně stejně jako ty. Pojďme na to prostě zapomenout. A já si odteď na mobilu zase zapnu hlasité zvonění,“ navrhla Allie.

Horečně jsem přikyvovala. „To je jako balzám na mojí duši.“

„Tak to bychom se příště mohly sejít zase u nás a já bych nemusela vyhánět Sawyer.“ Allie si kousala spodní ret.

„Taky byste prostě mohly zakopat válečnou sekyru a začít znovu,“ navrhla jsem a zaujala místo naproti ní. Sawyer mi půjčila svůj malý skládací stůl, který vždycky používala coby psací stůl. Ten, který mi táta vyrobil speciálně do mého pokoje, jsem totiž používala jako odkládací místo pro všechno možné, protože byl naprosto přeplněný. Nehledě na Watsona, který zabíral neskutečně moc místa.

„Nemyslím si, že ona chce.“ Teď si Allie okusovala nehet.

„Proč ne? Ptala ses jí?“

„Samozřejmě že ne. Ale působí tak, jako by...“

„Ach, Allie.“ Zakroutila jsem hlavou. „Ty proti Sawyer přece nic nemáš, ne?“

Nakřčila nos. „Až na skutečnost, že tě neustále vyhazuje z vašeho pokoje a spala s mým přítelem, vlastně ne.“

„Kdybych měla chlapa, zřejmě bych ji vyrazila taky. Ani já bych nechtěla, aby se na mě při sexu někdo díval,“ prohlásila jsem s pokrčením ramen. „A Kadena znala před tebou. Co ses k němu nastěhovala, už mezi nimi přece nic nebylo.“

Zabručela, pořád ještě ne tak docela přesvědčená.

„Už nejsme na střední,“ prohlásila jsem rozhodně a zastrčila si za ucho tužku. „Až se příště uvidíte, trochu si popovídáte nebo tak. To je odteď zákon.“

„Ale, opravdu?“ optala se Allie s užaslým pohledem a já energicky přikývla.

„Ano, odteď platí v mé říši každý paragraf tohoto zákona.“ Rozpřáhla jsem paže.

„Tak to se před přáním královny samozřejmě skláním,“ odvětila má přítelkyně a trochu sklopila hlavu.

„Příkladné, děkuji pěkně. Co vlastně máte s Kadenem dnes večer v plánu?“

Allie se zasněně usmála. Byla tak zamilovaná, až to bylo téměř odporové. Současně mi Allie a Kaden přirostli k srdci tak, že jsem se za ně vlastně mohla jen radovat. Možná jsem dokonce uronila několik slz, když se konečně dali dohromady.

Možná se to taky ale dalo připsat jen bolesti z pohmožděnin, kterou jsem si přivodila, když jsem Kadena vši silou praštila.

„Máme dneska rande. Jídlo, kino, a já smím vybrat film.“

„Což od Kadena není nijak zvlášť milá nabídka, když pomyslíš, že máte oba stejný vkus,“ nadhodila jsem. „Být tebou, ještě bych vyjednala, že smíš určit hudbu na cestu.“

„Ty se mi líbíš. Tebe si nechám.“

Zazubila jsem se. „Díky, já tebe taky.“

Allie si přitáhla nohy na židli a složila je do tureckého sedu. Krátce zabloumala pohledem ven a na okamžik se rozzářila.

„Jak se ti jinak daří?“ zeptala jsem se opatrně a napodobila její turecký sed, díky němuž bylo všechno pohodlnější. Dokonce i příliš malé skládací židle z plastu.

„Včera jsem telefonovala s rodiči. Bylo to nějak... zvláštní.“

Zalapala jsem po dechu. „Proč jsi nic neřekla? Přišla bych!“

Smutně se pousmála. „Toho si cením, ale chtěla jsem to tentokrát zkusit sama.“

Alliini rodiče byli padlí na hlavu. Věci, které v minulosti se svou dcerou prováděli, bych nepřála ani svému nejhoršímu nepříteli.

„Byli zase zlí? Mám na ně někoho poslat?“ zeptala jsem se a přisunula jí miskou s chipsy. Byly to nějaké s kečupem a kořením, chutnaly naprosto odporně. Ale věděla jsem, že Allie na těchto věcech ulítává.

„Bylo to prostě divné, Dawn. Byli přímo... Přátelští bych neřekla, ale nějak otevřenější než jindy,“ odpověděla a sraстила čelo. Přitáhla si jednu nohu k sobě a objala ji oběma pažemi. „Myslím, že se všichni musíme teprve naučit s tou novou situací žít. Ale bylo pěkné, když po mně jednou nemetali výčítky. Táta se mě dokonce ptal na studium a máma si odfrkla jen sedmkrát.“

Uznale jsem přikývla. „Páni. Jestli tohle není pokrok.“

„Ano, není-liž pravda?“ Předklonila se a nabrala si plnou hrst chipsů. Čichla si k nim a obličej se jí rozzářil radostí.

Nebylo nic lepšího než sledovat Allie při jídle. Radovala se nad těmi nejpodivuhodnějšími věcmi tak moc, až by si jeden mohl pomyslet, že pochází z jiné planety nebo tak něco. To jsem na ní měla nejradši.

„Teď, když jsme si promluvily o mých rodičích, můžeme si taky pohovořit o tvém oblíbeném tématu,“ prohlásila s plnými ústy a mnohoříkajícím pohledem.

Ačkoli jí slova splývala ze rtů jen nezřetelně, rozuměla jsem hned napoprvé, co, nebo lépe řečeno *koho* tím myslí.

Nathaniel Duffy.

„Raději ne.“

„Dawn...“

„Allie...“

„Dawn!“

Povzdechla jsem si. „Fajn. Já... jsem dost ráda, že nemá moje nové telefonní číslo.“

„Vyhýbáš se podstatě té otázce.“

„Žádnou otázku jsi mi nepoložila,“ opáčila jsem.

Allie pozvedla obočí. „Byla implicitní, Dawn.“

Zabručela jsem.

Nechtěla jsem mluvit o Nateovi. Raději bych si povídala o univerzitě, Kadenovi, Sawyeriných choutkách – dokonce o tom nestydatém chlapovi z kavárny bych mluvila raději. Všechno, jen ne Nate.

„Dneska je hezky. Pověz, půjdete zase brzy na túru? Přemýšlela jsem...“

„Je mým úkolem coby dobré kamarádky si s tebou o tom povídat. Mluvit je důležité,“ pokárala mě Allie a strčila si do pusy další chipsy.

„Dobrá,“ povzdechla jsem si a promnula si pozvolna tepající čelo. „Ještě se ani nepokusil mi zavolat. Musela jsem si sice nejdřív změnit číslo, aby přestal, ale od té doby mám klid.“

„Proč myslíš, že se ti chce dovolat?“

Pokrčila jsem rameny. „Nemám ponětí. Upřímně řečeno, ani mě to nezajímá. Od Díkůvzdání jsem s ním už nemluvila a docela ráda bych to tak nechala.“

Než jsem se přestěhovala do Woodhillu, trávila jsem dny oplakáváním své ztracené budoucnosti. Všeho, co jsem si plánovala spolu s Natem a co se nikdy nestane.

Šest. Zatracených. Let.

Promrhaných.

Jasně, ve třinácti ještě nelze předpokládat, že jste potkali svou životní lásku, ale s Natem a mnou... to bylo jinak. Něco docela zvláštního. To, o čem si čtete v milostných románech.

Přátelili jsme se už od dětství. Dostal ode mne všechno: mou první pusy. Můj maturitní ples. Mé panenství. Mou minulost, mou budoucnost, a také všechno mezi tím.

Dívky, jak známo, vždycky snily o happy endu – já ten svůj našla v Nateovi. Alespoň jsem tomu věřila, dokud jsem ho nenačapala s Rebekou Penningtonovou. S krajinářskou architektkou odvedle, s níž měl Nate společného zjevně víc, než jsem si myslela. S dívkou se štíhlým žirafím krkem a tělem snů, které si tehdy protahovala v posteli pod Natem.

V *naší* posteli, jen tak mimochodem.

„Možná bys to měla říct tátovi,“ navrhla tiše Allie a já okamžitě ztuhla.

„Za žádných okolností.“ Zavrtěla jsem hlavou tak prudce, až mě ohon švihnul do očí. Jauvajs.

„On si myslí, že jste se rozešli v dobrém,“ nadhodila moje kamarádka a hřbetem ruky si otřela ústa. „Co když mu tvoje číslo prostě dá? Pak by ta změna a s ní spojené náklady byly zbytečné.“

„Zníš jako můj hlas rozumu,“ zaúpěla jsem a sesula se na židli. „Přitom bys mě měla lákat, abych si zase někdy vyšla, představovat mě vášnivým chlapům a naznačovat mi, abych zase s někým hupsla do postele.“

Allie překvapeně rozevřela oči.

„Copak to chceš?“

„Samozřejmě že ne,“ zabručela jsem a zakryla si dlaní oči. Zatraceně, ne, to jsem v žádném případě nechtěla.

„Kdyby přece jen ano, znám někoho, kdo by se určitě přihlásil dobrovolně, aby ten problém ze světa sprowadil.“

Zvedla jsem hlavu. „Označila jsi právě moji vagínu za problém?“

„Ne, naznačovala jsem ti, že Spencer za tebou pořád ještě pálí.“

Zaúpěla jsem. Ne zase tohle.

„Já vím, že nejsi připravená na nějaký nový vztah nebo tak, Dawn. A taky si nemyslím, že o tohle Spencerovi jde.“

„Já od Spencera nic nechci,“ zakňučela jsem. „A má nouze není tak zlá, abych se vrhla na prvního chlapa, co mi přijde pod ruku. Když se jeptišky vzdávají sexu na celý život, můžu to já dost dobře taky pár let vydržet.“

„Ty vůbec nevíš, o co přicházíš.“ Alliin úsměv byl teď dvojnásobný.

Sebrala jsem jednu čokoládku a hodila ji po ní. „Jen proto, že vy s Kadenem si teď...“ V duchu se mi opět vynořil obraz jeho penisu. Bože můj, proč se mi ten obrázek takhle vryl do paměti? „... spolu užíváte tolik randy, neznamená to, že mě musíš litovat.“

„Ale já tě přece nelituju!“ Sklonila se, aby čokoládu sebrala ze země, a pak si ji strčila do pusy. „Já jen chci pro tebe to nejlepší.“

„A to je co?“ optala jsem se.

Šedozelené oči se jí zaleskly. „Dawn, měla by ses cítit náramně. Kašlat na toho zatraceného mizeru a hledět kupředu. Chceš, abych ti poradila, abys s někým hupsla do postele? Pak to tímto oficiálně dělám.“

Jen jsem si odfrkla a zakroutila hlavou.

Allie se zatvářila vážně. „Hupsni s někým do postele, Dawn Edwardsová. Především s naším společným kamarádem Spenserem Cosgrovem. Klidně ale taky s nějakým jiným exemplářem mužského pohlaví.“

Nabrala jsem plnou hrst těch ohavných chipsů a nacpala si je do pusy, jednoduše jen proto, abych na to nemusela nic odpovídat.

Časně zvečera jsem Allie pomohla s přípravami na rande. V líčení byla sice odbornice, ale já zato měla ve skříni desetkrát víc oblečení než ona. Bylo to neustálé dávej ber, jako by Allie byla sestra, kterou jsem nikdy neměla. Pro tento den jsem jí půjčila jeden ze svých třpytivých topů, který vykouzlil

velice pěkný dekolt, a potom jsem ji ještě směla učesat. Když odcházela, usmála se na mě tak zářivě, až mi srdce zjihlo. To-lik jsem jí to přála. Pokud si někdo zasloužil obří kupu štěstí, byla to Allie.

Poté co jsem sklidila misky a vrátila Sawyeřin stůl zase na místo, vyzbrojila jsem se do sprch. Kolej Západní kampus byla sice velice pěkná, ale dosti stísněná pro těch téměř sto studentů, kteří zde našli přístřeší. Já bydlela v prvním patře, na naší chodbě se nacházelo dalších sedm pokojů. Dva z nich byly jednolůžkové, všechny ostatní dvojlůžkové jako ten Sawyeřin a můj. Západní kampus jako takový byl celkem točitý. Na našem patře se nacházel ještě bezpočet dalších pokojů, které jsme ale zahlédly, jen když jsme prošly skleněnými dveřmi do další chodby. Protože každá chodba měla svou vlastní společnou koupelnu, musela jsem se o sprchy dělit jen se čtrnácti dalšími studentkami. Takřka brnkačka.

Když jsem do koupelny došla, žádná z kabinek nebyla chválabohu obsazená. Špatná doba na sprchu bývala každopádně ráno nebo pozdě večer, ale mezi čtvrtou a šestou jsem často mívala štěstí.

Cítit na kůži teplou vodu bylo úžasné, ale jakkoli jsem se snažila, myšlenky na Natea se nedaly zahnat. Pořád dokola jsem se ujišťovala, že jsem se přes něj přenesla. Ale co mi dokonce i teď, skoro rok od rozchodu, dávalo pořád ještě zabrat, byla skutečnost, že jsem se v něm tak zmýlila. Byla bych tomu muži svěřila svůj život, udělala bych pro něj všechno. Nedomáhala jsem pochopit, jak mohl to, co jsme měli, prostě jen tak zahodit. Jak mi mohl tak ublížit, po všem, co jsme spolu prožili. Co jsme spolu sdíleli.

Načapat ho s Rebekou... To byla ta největší potupa mého života. A když jsem se následně dozvěděla, že to mezi těmi dvěma trvá už déle, dočista mě to srazilo na kolena. Hluboko uvnitř mě se něco zlomilo a já to cítila dennodenně, pokaždé když jsem se křečovitě schoulila, jakmile se na mě nějaký chlap byt' jen podíval.

Zuřivě jsem si našamponovala vlasy. Ne, nebudu už o tom přemýšlet. Promrhala jsem s Natem už dost času. Přece nevyplývám zbytek na negativní myšlenky. Na to je až příliš drahocenný.

Třeba měla Allie pravdu.

Třeba bylo načas, abych si zase jednou s někým vyrazila. Nebo měla sex. Neznamenal to přece, že bych si s nějakým chlapem musela vážně začít, ne? Toho jsem se obávat nemusela. Tu a tam menší aférka – k tomu člověk nepotřebuje city a taky žádnou dlouhodobou důvěru.

Rozetřela jsem si v rukou sprchový gel s ovocnou vůní a namydčila si tělo. Koordinovanými pohyby jsem si přejížděla po pažích, břiše a lehkých nerovnostech na vnitřní straně stehna.

Allie měla pravdu – sex mi chyběl.

Měli jsme s Natem spoustu sexu. Dobrého sexu. Alespoň poté, co jsme se naučili, jak to správně funguje. Ovšem v prvních měsících po rozchodu byla každá myšlenka na pohlavní akt zastíněna výjevy Rebeky a Natea, jak se pohybuje nad jejím nahým tělem, záda celá rozškrábaná od jejích dlouhých nehtů.

Teprve nedávno jsem opět zatoužila po tělesné blízkosti. Ovšem jediným člověkem, který mi v tom mohl pomoci, jsem byla já sama. A sice svými rukama, tak jako i teď.

Pomalými pohyby jsem si přejížděla po těle a zavřela oči, zatímco do mne bubnovala teplá voda. V mých představách to nebyly mé vlastní ruce, které mi sjížděly po kůži, nýbrž drsné mužské ruce. Prsty, jež přesně věděly, co dělají, a nacházely správná místa, aby mi naskočila husí kůže. Byly to cizí rty, které mi líbaly šíji a zanechávaly mi na kůži horké otisky. Sklonila jsem hlavu na stranu, abych žhavým ústům usnadnila cestu.

„Říkal jsem přece, že ti svou koupelnu ukážu,“ zašeptal mi těsně u ucha Spencer a přitiskl mě na chladné dlaždičky.

Vyděsila jsem se tak strašně, že jsem uklouzla po pěně na podlaze. Práskla jsem sebou na kostrč a mé bolestivé zaúpění se odrazilo od stěn kabinky.

Dýchala jsem přerývaně a přitiskla si ruku na hrudník. Prsa se mi rychle zdvihala a klesala a já cítila dozvuky slastného šimrání v podbříšku.

Bože.

Byla jsem vyřízená.